

HVA MÅ GJØRES

ANSVARLIG UTGIVER: PAUL BIERKE

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

no 2 - 1981

utgitt med støtte fra Samskipnadens Kulturstyre

ATOMFRITT NORDEN .. ELLER

"Ære til Sovjetunionens væpnede styrker."

Vi er inne i valgkamptider. Partiene er iferd med å meisle ut sine fanesaker.

SV har gjennomført sitt 4. landsmøte og blitt enige om at kampen for et «Atomfritt Norden» skal være partiets toppprioriterte kampsak i valgkampen.

I debatten om dette kravet har SV blitt gjort oppmerksom på at Norden i dag er atomfritt, mens man derimot savner at partiet tar opp kampen mot atomvåpen-installasjonene som ligger ved de nordiske landas grenser.

SV-landsmøtet stadfester den gamle kursen. SV hevder at Sovjets atomarsenaler på KOLA og i Østersjøområdet må holdes uttafor forhandlinger om en avtale om «Atomfri sone i Norden».

De hevder at disse atomstyrkene i sin helhet er knytta til den strategiske balansen mellom supermaktene, og at et krav om at Sovjet ensidig skal bygge ned disse, er helt illusorisk.

I dette resonementet unnlater SV å ta opp en del helt sentrale fakta om hva som faktisk finnes av atomvåpen i Nordens nærhet, og hvilken funksjon de har.

La det være helt klart, kravet om nedbygging av de strategiske atomstyrkene til supermaktene må gå ut på at begge to rustet ned samtidig. Det er vi sikkert enige om, men faktum er at de våpen vi retter søkelyset mot på Kola og i Østersjøområdet, ikke er en del av Sovjets strategiske atomstyrke. Det dreier seg enkelt nok om atomvåpen som er retta dirket mot mål i Norden. Alle som er en smule opptatt av forsvars- og sikkerhetspolitiske spørsmål kjenner

til dette. Det kan da umulig ha gått SV-ledelsen hus forbi at disse atomvåpnene finnes i stort antall?

I debatten om «Atomfrie-soner» har det ofte vært henvist til avtalen om atomfri sone i Latin-Amerika, den såkalte Tlatelolco-avtalen, som et eksempel til etterfølgelse.

Det sies at dessverre er ikke situasjonen for Norden det samme som for land i Latin-Amerika, de er allerede atomfrie, mens norden ikke på samme måte er det, fordi Norge har muligheten til å ta imot atomvåpen i en krig, eller alvorlig krisesituasjon.

Dette er å snu ting i vesentlig grad på hodet. Situasjonen i Norden ER at det FINNES atomvåpen ALLEREDE, på Sovjetisk territorium, retta MOT nordiske land. Noe tilsvarende trussel er ikke Sovjet utsatt for fra disse landa.

Skal innholdet i ei avtale om at supermaktene forplikter seg til ikke å bruke atomvåpen mot nordiske land ha noe med de faktiske realitetene i området å gjøre må det stilles konkrete krav til Sovjet om at de må være villige til å ruste ned atomvåpen retta mot Norden.

Det burde ikke skape den helt store tro på at man virkelig har klart å klø supermaktene på et ømt punkt ved å foreslå «Atom-

frie-soner i Norden» når man registrerer Sovjet's reaksjon. Sovjet er rede til å skrive under et papir på flekken, forutsatt at man holder uttafor de eneste atomvåpen som finnes i Norden i dag, deres egne, retta mot mål i Norden.

Dersom man unnlater å påpeke atomtrusselen fra Sovjet går man dem politisk til hånde på en farlig måte.

Kommentarer i Sovjetisk presse til innholdet i den kampanja SV driver understreker dette klart.

Isvestija mener som SV, at sonen skal være begrenset til de nordiske land og deres territorialfarvann. Og grunnene til dette er som SV også hevder, at «Hva Sovjet-Unionen angår, kan man ikke vente ensidige innrømmelser som vil kunne berøre den likevekt som er oppstått i forholdet mellom atomstyrkene på den internasjonale arena» (Isvestija).

Og selvfølgelig er det unødvendig å bringe på bane de sovjetiske våpen, landet truer ingen, men er defensivt og fredselkende.

For siste gang understreker jeg at de våpen det i denne sammenheng er snakk om ikke har noen betydning for den strategiske likevekt. Det gjelder våpen med kort rekkevidde, bæreraketter, teknologi i styringsmekanismer osv. som er skreddersydd for mål i Norden.

SV's «sonekampanje» gir Sovjet både i pose og sekk.

SV-ledelsen uttrykker en farlig naiv tillitt til de «garantier» Sovjet-ledelsen strør om seg med. Dette har uten tvil politisk

NORDISKE OMRÅDER?

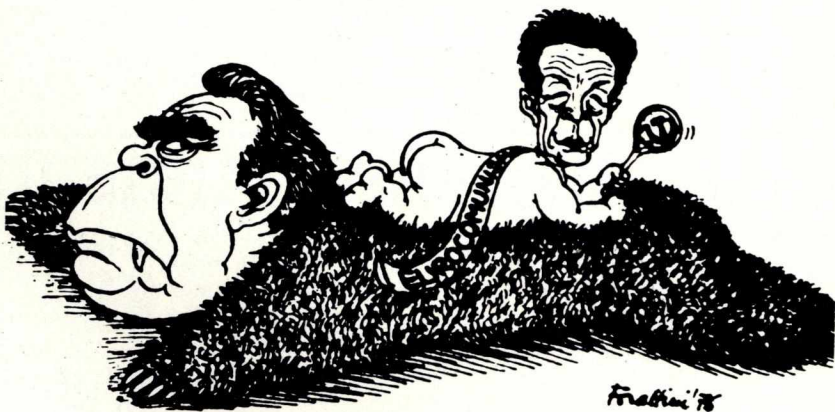
Isvestija mener som SV

verdi for Sovjet i ei tid hvor folk flest gjennom en rekke eksempler har fått demonstrert hvor mye sovjetisk respekt for avtaler og garantier er verdt i praksis. Det hjelper ikke noe særlig om (sentralkomite-talsmann) Falin i «Friheten» strør om seg med garantier om at «Vi ikke vil bruke atomvåpen mot disse landene hvis det skulle komme til krig».

Sovjet ønsker framfor-alt å få framstå som fredselkende og defensivt ved å sette navnetrekket sitt på et dokument som trolig vil vise seg å bli farlig lite verdt — for oss.

Trusselen fra Sovjet faller ikke vekk ved at landet setter stempelet sitt på et slikt dokument. Tvert imot vil en slik «sone-løsning» bidra til å skape adskillig illusjoner om Sovjet's hensikter. En slik avtale ville lett kunne fungere negativt på den norske forsvarsevna. I forlengelsen av SV's forslag ligger paroler om ensidig nedrustning av det norske forsvaret, og mindre vekt på den sivile beredskapen mot atomvåpen.

Det er ikke det minste underlig at Sovjet roser SV's fanesak i valgkampen.

I AVISA: KVINNESTOFF ALTA SOMMERLEIR

RESERVEARMETEORIEN — EN PROPP

— Reservearmeteorien har ført til feil i politikken, sier Gro Hagemann, kjent både som kvinnehistoriker og AK-Per.

— Det er heller ikke rett at «... kvinner i alle utbyttersamfunn i høy grad er utestengt fra samfunnsmessig pro-

duksjon» slik det står i AKP(m-l)s prinsipp-program.

Gro Hagemann har i siste nummer av MATERIALISTEN skrevet artiklene «Reservearmeene» og «Kvinner i Sovjet» hvor hun angriper «teorien om kvinner som reservearbeidskraft».

— Hva er hensikten med teoretiske debatter om grunnlaget for kvinneundertrykkinga?

— Våre analyser bestemmer kvinnepolitikken vår — både idag og under sosialismen. «Reservearmeteorien» har vært en propp. Den har fått oss til å legge ensidig vekt på kampen for arbeidsplassene. Men den har hindret oss i å se den utviklinga som faktisk har funnet sted i så å si alle kapitalistiske land — i øst som i vest — siden krigen: en enorm økning i kvinners yrkesdeltaking. Vi har tatt det for gitt at kvinnene vil bli sparket tilbake til kjøkkenbenken så snart det blir krisetider.

Men krisa i den vestlige kapitalismen siden midten av 70-åra har vist det motsatte: Yrkesaktiviteten blant kvinner har fortsatt å øke, først og fremst fordi de typiske kvinnesektorene i arbeidslivet til nå har gått fri.

— Men vil du benekte at kvinner fungerer som reservearbeidskraft?

— Ingen kan benekte at kvinner utgjør en viktig del av kapitalens reservearme. Det er ikke dette jeg er uenig i, men ensidigheten i analysen av kvinneundertrykkinga.

Satt på spissen er teorien slik: Kvinner er undertrykt under kapitalismen fordi hun i hovedsak er stengt ute fra arbeidslivet. Kvinner blir frigjort under sosialismen fordi hun deltar i arbeidslivet.

Dette holder ikke! Deltakelse i arbeidslivet er riktignok en forutsetning for frigjøring. Men for

å forklare kvinneundertrykkinga må vi analysere kvinnens stilling både i produksjonen og i reproduksjonen, i samfunnet og i familien.

— Du hevder at feil i teorien har ført til økonomisme i kvinnekampen. Hvordan?

— Teorien har fått oss til å undervurdere viktige deler av kvinnekampen. F.eks. vil kvinnene fortsette å ha en særstilling i produksjonen så lenge arbeidsmarkedet er kjønnsdelt slik det er nå. Dette har vi undervurdert. Likestilt og frigjort kan heller ikke kvinnene bli før familien som privat forsørgelsessystem opphører. Dette har vi også undervurdert, og vi har ikke lagt noen vekt på å utvikle en revolusjonær familiepolitikk.

Også kampen mot menns privilegier i familien og mot kvinneforakt og kvinneundertrykking fra menns side i arbeidsliv og politikk har vært undervurdert. Jeg mener også teorien har ført med seg en lettvinde ide om at under sosialismen — når kvinnene kommer ut i arbeid — så er resten av kampen «bare» en kamp mot borgelig tenkning, etterslep fra det kapitalistiske samfunnet.

— Du mener at kvinnes stilling i Sovjet idag er et avgjørende slag mot reservearmeteorien?

— Ja, hvis vi skulle ta denne teorien på alvor — så ville det faktisk ikke eksistere noe kvinnespørsmål i Sovjet lenger. Kvinnene deltar fullt ut i produksjonen — men samtidig sitter hun med det private famili-

earbeidet. Propagandaen for at kvinner skal føde mange barn — være fødemaskiner — er sterk. Det Sovjetiske samfunnet tjener svært godt på at familiearbeidet er privat-organisert. De skarpe kjønnskillene i den sovjetiske familien finner en også igjen på arbeidsmarkedet. Allerede i 20-åra advarte faktisk Lenins enke — i et kvinneteoretisk tidsskrift — mot å utvikle en ny type kjønnsbestemt arbeidsdeling i yrkeslivet og politikken.

Dersom de fleste kvinner kan få arbeid under kapitalismen — kan de ikke da også oppnå tilnærmet likestilling med mannen?

— Jeg er ganske sikker på at kvinner ikke kan bli likeverdige med menn i et utbyttersamfunn. Et utbyttersamfunn vil fortsette å la omsorgsarbeidet være privat organisert. Produksjonen i familien sparer samfunnet/kapitalen for enorme utgifter. Samtidig gjør kvinnens binding til familien det mulig å gi henne en særstilling i arbeidslivet. Hun kan lett gjøres til endel av reservearmeen, og hun kan betales en lavere lønn enn verdien av sin egen arbeidskraft. Kapitalen gjør ekstra store profitter på kvinnes doble undertrykking: gratisarbeid i familien og kvinnelønner i arbeidslivet. Hvorfor skulle da kapitalen være interessert i å bruke av sin profitt for å oppheve familien som privat forsørgelsessystem? Kapitalen er dessuten avhengig av folk — men — som kan yte maksimalt i arbeidslivet. Skiftarbeid, arbeid i oljesektoren, pendling. Denne typen arbeid gjør det ikke mulig

Gro Hagemann — AKP'er og kvinnehistoriker

å praktisere likestilling i familien, og forutsetter at kvinnene gjør hjemmearbeidet.

Til tross for en offisiell politikk med likestillingslover — så

er det ingen ting som peker i retning av at det private arbeidet blir tatt ut av familien og gjort til samfunnsmessig arbeid.

kjøp &

Materialistens kvinnenummer:

Kritikk uten oppgjør

Materialisten er et tidsskrift for forskning, fagkritikk og teoretisk debatt som utkommer med fire nummer i året. Nr. 1 av Materialisten for 1981 har blitt et temanummer om kvinneforskning, et tjukt hefte på 95 sider. Bra tiltak! Likevel kan nummeret kritiseres for slapphet i opposisjon til gjeldende dogmer. De bitende orda på forsida av tidsskriftet (Kvinnen som arbeidskraft, husslave og fødemaskin) blir dessverre ikke oppfulgt av et revolusjonært, glefsende innhold.

Brorparten av innholdet tar utgangspunkt i en debatt om reservearmeen som forklaringsmodell på kvinneundertrykking. Artiklene til Cecilie Høigård og Kitty Strand om kvinnes dobbeltarbeid, samt Gro Hagemanns om kvinnene og den samfunnsmessige produksjon, er for det meste empiriske framlegg i forlengelse av den ovenfor nevnte debatt. Gro Hagemanns artikkel om kvinneundertrykking i Sovjet fører seg også inn i rekka.

FINE TALL, FLAU TEORI.

Ved hjelp av statistisk materiale påviser CH og KS samspillet mellom yrkesaktivitet og hjemmearbeid. Tallmaterialet som blir presentert er interessant nok, men konklusjonene som trekkes er temmelig visne. Det er terping på den gamle lekse om at kvinner stiller svakt hjemme fordi hun stiller svakt ute og omvendt. CH og KS prøver ikke å finne et materielt fundert, grunnleggende årsak på

dette forhold.

Sjøl om datautvalget deres peker i retning av at kvinner stiller svakt i yrkeslivet som direkte følge av hjemmearbeidet, vegrer artikkelforfatterene seg mot å utheve husholdsarbeids/reproduksjonens overordna betydning for kvinners stilling. Tvert om sier de eksplisitt at: «Vi trenger mer kunnskap framfor flere konklusjoner». (side 15). dette tolker jeg som: vi trenger mer empiri framfor teori. Men sida annenhver side i artikkelen er god og nyttig empiri som taler et nokså tydelig språk, og at de kan finne lignende data drøssvis av andre steder, synes jeg artikkelen som helhet blir tam og teoretisk defensiv.

En uttalelse hos kvinneforskeren Harriet Holter, som er mer sosialpsykologisk enn materielt systemorientert, vitner om en større erkjennelse av kvinneundertrykkingas problem enn marxistenes CH's og KS's innsikt. «Vi har foreløpig

bare delteorier om kvinneundertrykkingen og vet mer om dens fremtredelsesformer enn dens «vesen», mer om opprettholdelsen enn om årsaker», og «Marxismen har andre formål enn å forklare patriarkatet». (i intervju med Materialisten side 58).

KVINNER OG RESERVEARMÉEN

Gro Hagemanns to artikler vitner tross alt om noe mer nytenkning. Den første tar oppgjør med tesen om at kvinner kollektivt utgjør en reservearmé under kapitalismen. Hun legger fram en grundig og solid statistikk som viser at kvinner i løpet av de siste 20 åra har spurt inn i yrkeslivet i Norge så vel som i de andre vestlige kapitalistiske landa. Denne økningen har vært av en sånn størrelse at det er påfallende at marxister har oversett den.

I de kapitalistiske landa i øst (bl.a. Sovjet) utgjør som kjent kvinnene rundt halvparten av

arbeidsstokken. Siden nesten alle kvinner er stabilt yrkesaktive, kan det altså ikke være reservearmé-forholdet som gjør at det er undertrykt.

HUSHOLDSARBEIDEREN SOM FORSVANT

Men hva er det da som undertrykker kvinner under kapitalismen? GH's svar er: vertikal kjønnsdeling (manns- og kvinnearbeidsplasser), bakstreversk kvinnesyn og «mangelteori». «Mangelteorien» går ut på at kvinners arbeidsbyrde i hjemmet skyldes manglende innsatsvilje hos mannen, manglende daghjemsplasser, manglende husholdningsmaskiner, fellesvaskerier, kantiner osv. Der er her jeg synes GH kommer til kort.

Kvinneundertrykking må analyseres og forklares ut fra eksisterende materielle forhold, og ikke som en mangelsykdom og/eller ideologi eller individers vilje.

Hvorfor tar ingen av artikkelforfatterene opp den faktiske,

& les Materialisten

arbeidsmessige sammenhengen kvinner inngår i? Hvorfor vurderes kvinners arbeid i familien, og sirkulasjonen av deres arbeidsresultat, som uinteressant eller uviktig når kvinner som arbeidskraft, huslave og fødemaskin skal diskuteres? Og hvordan hule, heite kan familien, og dermed kvinners arbeid der, defineres ut av samfunnet? (Jfr.: «...kvinnens dobbeltfunksjon: Det at vi står med det ene beinet i samfunnet og det andre i familien.» GH side 30).

Det er disse tingene jeg synes medfører at et faglig bra, grundig og gjennomarbeida temanummer blir tannløst. Intenjonen er sikkert fin, og vi trenger en lang rekke kvinne- numre til. Men det trengs også vilje og evne til å stille dristige problemstillinger, tenke i nye retninger og banne der det før bare har lydt korsang.

Camilla

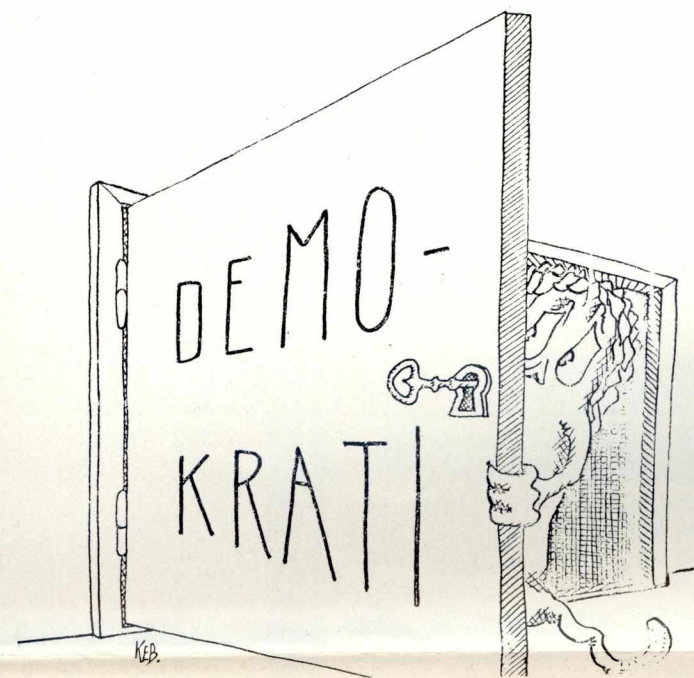
Kvinnene i Sovjet mister flere rettigheter under Stalin-tida.

«PROSESS – DEMOKRATER» I ALTA

... «Vi forbeholder oss retten til å trekke våre egne erfaringer av Alta-aksjonene» er den dristige konklusjonen til Sosialistisk Front i Oslo — i avisa RØD REISNING no 1-1981.

Og er det noe vi ikke betviler ett sekund, så er det at disse erfaringene må være «EGNE» i ordets dobbelte forstand.

At denne oppsummeringen også skal være «sosialistisk», er imidlertid noe vanskeligere å forstå.

I sin «perspektivrike» vurdering av Alta-aksjonen, gjør artikkelforfatteren iherdige forsøk på å trekke med seg leserne inn i sin egen lille verden av «skoler». I sin iver, ideologiserer han/hun seg helt bort ifra både teorien (angivelig marxisme) og virkeligheten (samenes kamp). For ordens skyld kan vi opplyse at ordet SAME ikke forekommer en eneste gang i den sos.fronske oppsummeringen av Alta-aksjonene.

NORSK SJÄVINISME

Det er rett og slett bemerkelsesverdige at sos.frontens fantastiske maxolog ikke har maklet å oppfatte det mest essensielle i Alta-saken — nemlig en urbefolknings rettigheter vis a vis stor-samfunnet. (i dette tilfellet den borgelige norske staten med vår alles yndige Gro i spissen). En tilfeldighet — en glipp?? Trodde vi, ja. Helt til vi fikk vite at også SVs landsmøte sto i fare for å vedta en resolusjon om Alta-saken som også «glemte» samene.

DEMOKRATER

Sos.Frontens marxistiske analyser foregår på ekte sosiologisk maner, og starter som seg hør og bør med AKTØRENE klassifisert i 5 grupper:

Konstitusjonsdemokrater, mulighetsdemokrater, mobbedemokrater, sosialfascistiske demokrater og prosessdemokrater. For å gi en smakebit på analysemetodene kan vi bare referere at en mobbedemokrat er en som er brunstripet, roper lov og orden og helst bor i Finnmark. En prosessdemokrat er en som Nils Christie, som i sin iver etter å redde elva, glemmer «det samfunnsmessige subjektets rolle» og «overlater alle til strukturenes blinde marsj». En sosialfascistisk demokrat er — gjett? Jo det

er en AKPer som riktignok har «gjort en enestående innsats i kampen mot Altautbyggingen, men som desverre har en «unytansert analyse av forholdet mellom klasse og stat».

HOVEDAKTØRENE (for å bruke sos.frontens eget språk) er utelatt fra Alta-spillet. En kan spekulere ... Hvilken «demokratikategori» ville Sos.Fronten ha funnet til de samiske aktørene om de hadde registrert deres medvirkning? Noen forslag: Sultedemokrater, urdemokrater, motstandere av «sivilisasjonsdemokratiet» ...

DEN BLINDE MARSJ?

Fortsettelsen? Ikke mye å snakke om. Annet enn at sos.fronten må ha mista det marxistiske analyseredskapet og i steden har valgt å delta i «strukturenes blinde marsj» sammen med prosessdemokraterne. De beveger seg fra «sosiologiens handlingsfiksering» og «overskridende strategier», baner seg vei inn i sosialismen og ender opp med «det rigtige hierarkis uungåelighet», be- vist av aksjonsledelsen i Alta. Vi er imponert — intellektualismen kjenner ingen grenser — og er ikke «av denne verden». Nei takke meg til AKPs «unytanserte analyse av forholdet mellom klasse og stat». De lever i hvert fall ikke i den illusjonen at en kan prosessere seg fram til sosialismen gjennom gradvis samfunnsoverskridende aksjoner.

DIKTATURER OG VOLD

Dersom artikkelforfatteren i det hele tatt hadde forsøkt å bruke maxismen som teori og analyse-redskap, ville kanskje han også ha oppdaga det borgelige diktaturet i Alta-saken og ikke endt opp med sine vanvittige demokrativarianter.

Bak den demokratiske fasaden har vi det borgelige diktaturet. Voldapparatet — i dette tilfellet hæren, politiet og overvåkningspolitiet — blir brukt når lovlige og ulovlige vedtak ikke lar seg gjennomføre på en fredelig måte. — Det viser seg at overvåkningspolitiet interesserer seg mer for Alta-demonstranter enn for KGB agenter — at hæren ikke er til bare for å forsvare landet, men kan også mobiliseres mot folket og — at politiet slett ikke ser det som sin fremste oppgave å være politimester. Bastian som hjelper oss mot røvere.

Tvert imot, her er det norske imperialismes ran av samiske naturrikdommer som skal effektueres ved hjelp av Egil Henriksen og andre harde og myke lærstøvlevarianter, trene og drille i å angripe den «indre fiende». Stortingsflertallsdemokratiet skal tilsynelatende gi den norske nasjonen legitimitet til å undertrykke og utbytte en mindretallsnasjon. Makt rå. Profitten rå. NVE og Norsk imperialisme rå.

NORGE ERE IKKE EN NASJON

Allerede da AKP(m-l) ble stifta som parti, slo partiet fast at det støttet samenes rett til samiske områder, og retten deres til sjøl å avgjøre om de vil være en del av den norske staten, og på hvilken måte. Dette er også elementær marxisme. En nasjon som undertrykker en annen kan ikke sjøl være fri. Den borgelige norske statens assimileringspolitik — både historisk og er i dag — ble brutalt avdekket da Alta-kampen satte søkelyset på den samiske nasjons stilling. Retten til eget språk, egen kultur, egne naturrikdommer — nasjonale rettigheter som konsekvent er blitt undergravd. Det som derimot er blitt «tillatt» — og til de grader — er norsk rasisme. Rasismen har alltid vært nyttig for å legitimere overgrep mot andre nasjonaliteter.

EN SKOLE I KRIG

Marxismen har også alltid understreka BEGRENSENING-ENE i aksjoner og kamper under kapitalismen. En streik — f.eks. er en skole i krig, men ikke selve krigen. Det vil si at det ikke er noe av det SV så fint kaller samfunnsoverskridende prosesser i slike aksjoner. Men deltakerne lærer enormt — om hvordan forsvare seg og slåss mot overmakta. Når fienden f.eks. infiltrerer motstandskampen, driver systematisk avlytting og kartlegging av folk osv, krever det stram organisering og disiplin. Men uansett — seier eller nederlag — resultater er bare midlertidig så lenge Norge er et utbyttersamfunn. Den endelige krigen — revolusjonen — er den eneste samfunnsoverskridende prosess som maxismen kjenner. Og hvem tør påstå at revolusjonen vil være en fredelig prosess — når sjøl slike kamper under kapitalismen setter borgerskaps voldsapparat i aksjon? Bare partiet SV, så vidt vi veit.

pasifisme atomvåpen og krig

Ved inngangen til 80-åra opplever vi at militære strategier i USA og Sovjet sysler med planer og konkrete prosjekter som skal gjøre seier i en atomkrig mulig.

Ny sofistikert teknologi utvikles og doktrinene endres.

Mange frykter, og mener at dette vil ende med en alt-utslettende atomkrig.

De historiske erfaringer vi har med imperialistiske stormakter levner liten tvil om at masseødeleggelsesvåpen, terror og massemord blir brukt dersom det tjener deres interesser.

Imperialistiske interesser dreier seg om å øke innflytelsesfærer, oppnå økonomiske, politiske og militære fordeler og posisjoner.

Krig har alltid vært den viktigste metode for å oppnå disse mål.

En storkrig i framtida vil følge det imperialistiske systems logikk. Konkret en kamp om å utbytte det meste av verden, hvor Sovjet vil søke å øke sin innflytelsesfære så denne samsvarer med landets økonomiske, politiske og militære styrke. USA vil føre krig for å forsvare sin utbytting og innflytelsesfære.

I en krig hvor atomvåpen spiller hovedrollen vil det være lite fornuft i å snakke om en seirende eller tapende part. En atomkrig mellom supermaktene vil uungåelig resultere i at begge land ødelegges. I dag finnes en strategisk balanse mellom dem, begge har evne til å gjengjelde et «førsteangrep». For supermaktene representerer derfor atomvåpen både et problem og en militær og politisk fordel.

Atomvåpenes fordel for supermaktene ligger i deres funksjon som politisk utpressingsmiddel i fredstid.

Eksistensen av de store mengder atomvåpen i supermaktene kan føre til at oponionen i mindre land ser på muligheten for å forsvare seg mot eventuell okkupasjon som helt illusorisk.

Slik oppnår de at folk går inn for å legge ned det konvensjonelle forsvaret og gi opp sivile beskyttelsestiltak.

Ved hjelp av skremseffekten oppnår supermaktene at forsvarsevna til land de planlegger å okkupere blir svekka.

Den pasifistiske strømmingen bl.a. SV står i spissen for i Norge, Norge bidrar ikke til å hindre krig eller okkupasjon.

Deres vekt på kravet om nedrustning, av det norske forsvaret, og ensidige propaganda om at krig i framtida med sikkerhet vil bli en atomkrig samsvarer beklageligvis med supermaktene behov.

Pasifistenes utgangspunkt fører dem bort fra å se at supermaktene — ut fra egne interesser — ikke ønsker å bruke kjernefysiske våpen.

Det er nettopp i dette faktum problemet med de store arsenalene atomvåpen ligger.

Problemet består i at bruk av strategiske atomvåpen med sikkerhet vil føre til gjensidig utslettelse. Og sjøl om de skulle klare å unngå det, men istedet oppleve å erobre radioaktive ruiner er de like langt.

Et slik resultat av en krig ville være på tvers av de imperialistiske mål USA og Sovjet sikter mot. Ingen av dem ville tåle, eller kunne dra nytte av et totalt rasert Europa. Atomvåpenes katastrofale ødeleggelsevne, faren for at første bruk øyeblikkelig vil føre til gjengjeldelse på samme eller høyere nivå osv. gjør bruk til en absolutt siste utvei.

Men noen garanti mot et framtidig ragnarokk finnes ikke, atomarsenalene blir større dag for dag, og rakettene med den dødbringende lasta er klare til bruk i løpet av få minutter.

Kampanja «Nei til atomvåpen» har ei parole som sier: «Nei til atomvåpen i Øst og Vest». Dette er et sentralt og riktig krav. Det er supermaktene som leder an i atomopprustninga, det er de som sitter på de store arsenalene. Nedrustning av atomvåpen er illusorisk dersom de ikke begynner. Det er helt feilaktig å kreve at mindre land skal «gå i spissen» og ruste ned først.

Istedet må de mindre Europeiske landa gå sammen med land fra tredje verden og vise alvor i kravet gjennom å presse supermaktene med økonomiske og politiske midler.

Ikke minst de mest «optimistiske» strategenes visjoner om at de skal makte å oppnå en kjernefysisk overlegenhet som lamslår den andres våpen — uten at tapet av egen befolkning og produksjonsgrunnlag blir for stort, være en alvorlig pekepinn til oss alle om at det haster med å sette makt bak kravet.

«KAMP MOT ATOMVÅPEN I ØST OG VEST».

NKS SOMMERLEIR

DOKKA 8. - 15. AUGUST

hva er marxisme

Hva er marxisme

blir hovedtema på NKS' sommerleir. Det vil i innledninga bli lagt vekt på hva som skiller marxismen fra SVs teorier. Klasseanalyse, statsteori og andre sentrale deler i den marxistiske teorien vil bli tatt opp. Det vil også bli lagt vekt på om marxismen stemmer med virkeligheten i dag — om den historisk-materialistiske verdensanskuelsen er rett. Debatten om Stalin som nå vil bli satt i gang i Røde Fane vil kunne være nyttig å følge med i som sommerleirforberedelser.

Som i fjor, vil den ukelange sommerleiren finne sted på Dokka. Foruten et hovedtema, vil det bli seminarer på interessante temaer. Det være seg kvinnespørsmålet, politisk økonomi, student- og utdanningspolitikk, miljøkamp, RV og stortingsvalget, fagkritikk,

SOMMERLEIRSTEDET PÅ DOKKA er et fantastisk fint sted med store muligheter til uteliv og ferie. Programmet blir ikke sprengfullt, mye tid vil bli satt av til kultur og sosiale aktiviteter. Det er lett å bli kjent med nye folk, og du trenger slett ikke ha med telt. Huset er stort, med innlagt bad og toalett. Billig ferie blir det også — 500 kroner for ei uke og da er all mat inkludert. Sommerleiren er ikke forbeholdt folk fra Oslo-området. Tvert imot — leiren blir mye bedre dersom det kommer studenter fra ulike læresteder, fra hele landet.

Sommerleir — den billigste og beste ferieuken i sommer. Det kan vi love, så planlegg ferien din og meld deg på. Rett sted — Dokka, rett tid — 8.-15. august, rett adresse for påmelding — NKS, Postboks 2072 Grünerløkka, OSLO 5.